

ขุนนางชิงบัลลังก์

簪纓問鼎

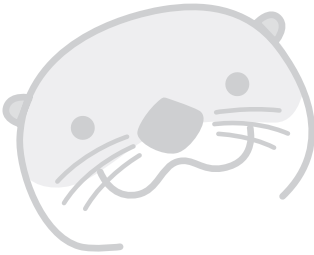
6

อู่เหลี่ยนต้าเสี่ยว

เจียน

Mu Mu Lin

แปล

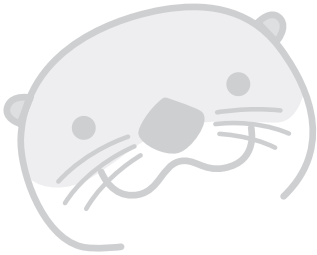

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกันอีกครั้งกับ *ขุนนางชิงบัลลังก์* ในเล่มนี้ ดูเหมือนกลอุบาย
ยูแรงแยงนายบ่าวให้แตกแยกของทางราชสำนักจะสัมฤทธิ์ผล เพราะในที่สุด
อี่เหยียนก็ยอมเข้าสวามีภักดีกับหวังจวิน ทว่าเสียงเพิงยอมรู้ดีว่าอี่เหยียน
ไม่มีทางทรยศตนแน่ และด้วยความเชื่อใจนี้จึงต้องวางแผนการเพื่อช่วยให้
อี่เหยียนหนีออกจากวงล้อมของศัตรูได้อย่างปลอดภัย

อี่เหยียนจะสามารถหนีรอดออกมาจากวงล้อมของศัตรูหลายหมื่นได้หรือไม่
หรือว่าภารกิจพิชิตครั้งนี้จะเป็นการไปแล้วไปลับ ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองคนยังไม่ได้
จัดการกับปมความรักในใจเลย เรามาเอาใจช่วยทั้งสองคนให้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี
กันค่ะ เรื่องราวกำลังเข้มข้นน่าติดตาม อยากรู้ว่าเหตุการณ์จะดำเนินไปในทิศทางใด
อ่านต่อได้ในเล่มเลยคะ

ด้วยรัก

ທດສະຍານ

ตอนที่ 261

ทิวแม่ซื้อหม่าเยว่บุกทำลายค่ายใหญ่ของหวงหมีได้ตั้งแต่เดือนก่อน แต่เขาก็ยังไม่กลับลั่วหยาง โดยรั้งอยู่ในสวีตู เพื่อเรื่องเดียวคือกำจัดเหล่า วงศาคณาญาติที่เป็นอันตรายกับตน

เฉิงตูหวังซื้อหม่าเอ็งตั้งตนเป็นฮ่องเต้ เพียงปีเดียวก็เกือบจะทำให้รากฐาน ของราชวงศ์สิ้นคลอน แต่กำจัดเฉิงตูหวังได้แล้วจะปลดอภัยไว้กังวลเช่นนั้นหรือ? เพียงแค่สกุลซื้อหม่าตระกูลเดียวก็มีทายาทถึงสี่ห้าสิบคน จึงมีผู้ที่อยู่ข้างเดียวกับ ฮ่องเต้จอมปลอมไม่น้อย ต่อให้ไม่กล้าแสดงออก แต่หากมีอำนาจมากพอ มีหรือ จะไม่เกิดใ้เจทรยศ? เมื่อมีตัวอย่างให้เห็นอยู่ตรงหน้า ซื้อหม่าเยว่จะปล่อยความ เสี่ยงทิ้งไว้ได้อย่างไร!

ดังนั้นเขาไม่เพียงไม่กลับลั่วหยาง แต่ยังเรียกตัวขุนนางหลายคนมาสวีตู ออกราชโองการให้คนของตนเองเข้าไปแทนผู้ที่น่าจะเป็นภัยคุกคามซ่อนเร้น อย่างต่อเนื่อง วิธีการเช่นนี้หากเป็นเมื่อหลายปีก่อน ไม่น่าว่าจะสร้างคลื่นลม แก่ราชสำนักและชาวประชา ทว่าตอนนี้ พอเขามีอำนาจอยู่ในมือ ก็ไม่มีผู้ใด กล้าต่อต้านจริงๆ

นี่ทำให้ซื้อหม่าเยว่รู้สึกล่าพองใจยิ่งนัก ตอนนั้นบึ้งโจวขับไล่ซงหนูไปได้ โจ้วร้ายในใจโจ้วถูกปราบปรามไม่มีเหลือ ยิ่งไปกว่านั้นจิตใจและอวีโจ้วยังสามารถ ครอบงำทหารกบฏของฮ่องเต้กำมะลอ นอกจากพยัคฆ์ร้ายเหยี่ยวฮันที่ยึดครอง เหนือตงแล้ว ก็ดูเหมือนจะมีเค้าลางความสงบขึ้น ซึ่งทำให้การกระทำของซื้อหม่าเยว่

บ้ำระห่ำมากยิ่งขึ้น

ผู้ใดจะคิดว่าอารมณ์ดี ๆ กลับคงอยู่ได้ไม่นาน

“โก้วเต้าเจียงถามถึงเรื่องเหยียนโจว?” ชื่อหมาเยร์คิ้วขมวด ทำสีหน้าไม่พอใจ

โก้วซีเป็นแม่ทัพคนสนิทของเขาไม่ผิด หลังจากศึกใหญ่ชื่อหมาเยร์ก็ปูนบำเหน็จเป็นตำแหน่งให้คนผู้นี้ตั้งหลายครั้ง แต่อ่านาจควบคุมทหารอย่างไรก็ยังไม่อยู่ในมือตน ไม่ว่าจะเชื่อมั่นในตัวโก้วซีมากเพียงใด ก็ไม่อาจปล่อยจุดยุทธศาสตร์สำคัญในมือเช่นเหยียนโจวไปได้!

นายพันทหารม้าแซ่ฟานเอ๋ยเสียงต่ำ “เกรงว่าท่านแม่ทัพโก้วอาจจะไม่พอใจที่ท่านเสนอตีปกครองมณฑลทั้งห้า...”

การเป็นเจ้าของนครทั้งห้าคือเรื่องชื่อหมาเยร์คิดไว้นานมาแล้ว ส่วนการแต่งตั้งจิงโจว อวีโจว และชิวโจวนั้นก็ทำเพื่อตรวจวัดให้คนสนิท ใ้ชื่อว่าชื่อหมาเยร์จะไม่เคยคิดมอบศักดิ์นิมณฑลใดให้โก้วซี ทว่ากลุ่มของฟานเทากลับแย้งว่าคนผู้นี้มีอุดมการณ์ใหญ่ มิได้ภักดีโดยแท้ จึงทำให้เขาเปลี่ยนใจ โยต่อนี้จิงถามถึงขึ้นมา? หรือตำแหน่งมหาจอมทัพกับจิวันกงจะไม่เพียงพอ

หากแต่ไกรธก็สวนไกรธ อยากรู้ชื่อหมาเยร์ก็รู้จักหนักเบา โก้วซีเป็นจอมทัพร้ายกาจ ทั้งยังช่วยเขาปราบปรามโจรถ่อย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจดูดาชื่อหมาเยร์กัดฟันกล่าวว่า “จิงเหวินที่อยู่ในเจียงตงสถานการณ์ไม่สู้ดี คล้ายคิดเชิญหวังฉู่จงไปเป็นพวก ไม่สู้ย้ายหวังฉู่จงให้ไปดำรงตำแหน่งเป็นผู้ว่าหยางโจวแทน แล้วมอบศักดิ์นิมณฑลให้โก้วเต้าเจียงเสีย”

เขากำลังพูดถึงแม่ทัพสยบบูรพา ผู้ตรวจการมณฑลหยางโจวชื่อหมารุ่ย ก่อนหน้านี้ชื่อหมาเยร์กลัวว่าสถานการณ์ภาคกลางจะวุ่นวายจึงส่งชื่อหมารุ่ยไปยังเจียงตง เพื่อสถานการณ์ไม่ดี จะได้มีที่ให้ถอยกลับ แต่พอชื่อหมารุ่ยไปถึงหยางโจวแล้ว กลับไม่อาจผูกสัมพันธ์กับตระกูลใหญ่โตในเจียงตงได้ ทั้งยังส่งสารมาขอผู้มีความสามารถไปช่วยงานหลายต่อหลายครั้ง ประจวบเหมาะที่จะใช้โอกาสนี้ส่งหวังตุนไปแทน แล้วมอบชิงโจวให้แก่โก้วซี ถือว่าจัดการปัญหายุ่งยากจบไปอย่างหนึ่ง

นายพันทหารม้าแซ่ฟานตกใจ “แต่หวังตุนไม่ใช่คนธรรมดา หากเข้าสู่

เจียงตง เกรงว่าจะเกิดใจทรยศ...”

ซือหม่าเยว่หัวเราะขึ้นจนมุมเสียงเย็น “ก่อนหน้านั้นเจ้าว่าโก้วเต้าเจียงไม่ธรรมดา ตอนนั้นยังบอกว่าหวังจู่จงไม่ธรรมดา เช่นนั้นข้าไม่มีคนที่ใช้งานได้เลยหรืออย่างไร?”

น้ำเสียงของถ้อยคำนี้ไม่เป็นมิตร นายพันพานจึงหุบปากทันที พักหลังนี้ตั้งแต่ซือหม่าเยว่ได้กุมอำนาจไว้ในกำมือ นิสัยก็ยิ่งแปลกประหลาดขึ้นทุกวัน คำเตือนนั้นพูดแค่ครั้งเดียวก็พอ หากพูดมากไปจะกลายเป็นหาเรื่องใส่ตัว

เมื่อเห็นนายพันพานไม่พูดมากอีก ซือหม่าเยว่ก็พยักหน้า “รีบส่งหนังสือให้อัครเสนาบดีหวังจัดการเรื่องนี้ได้อย่างเหมาะสม”

หวังเหยียนน่าจะไม่ปฏิเสธ ถึงอย่างไรก็เป็นการเปลี่ยนจากผู้ว่าการมณฑลหนึ่งมาเป็นผู้ว่าการอีกมณฑลหนึ่ง ทั้งซิงโจวยังเป็นมณฑลที่อยู่ห่างไกล และเกิดศึกสงครามบ่อยครั้ง ความปลอดภัยไม่สู้หยางโจว ส่วนโก้วซี บุรุษร่างใหญ่ไร้สมองผู้นั้น แค่นี้ซิงโจวไปก็ควรพอใจแล้ว

ครั้นคิดว่าจัดการบำเหน็จรางวัลของขุนนางคนสำคัญเสร็จหมดแล้ว ซือหม่าเยว่จึงกลับมาสนใจเรื่องการรับมือกับฝายตรงข้ามอีกครั้ง ใครเลยจะคิดว่าจากนั้นอีกครั้งเดือน กลับมีคำร้องฉบับหนึ่งส่งมา ทำให้เขาแทบกระโดดลงจากที่นั่ง

“จะให้ข้าสังหารพานเท่ากับหลิววังอย่างนั้นรี? ช่างบังอาจนัก!” ซือหม่าเยว่ขว้างสารลงบนพื้น แล้วตวาดอย่างกราดเกรี้ยว

โก้วซีไม่รับน้ำใจ ไม่เพียงไม่รับตำแหน่งผู้ว่าการมณฑลซิงโจว ยังประณามพวกพานเทา บอกว่าพวกเขาเจตนาร้ายใส่ความตน คนเหล่านี้ล้วนเป็นคนสนิทของซือหม่าเยว่ ไหนเลยจะให้เขาซึ่งเป็นขุนนางฝายนอกมาขึ้นนั่งสั่งให้ฆ่าก็ได้?

พานเทาเห็นว่ามีคนอยากเต็ดศีรษะตนก็ไม่ได้สงบใจ กล่าวอย่างโกรธแค้นว่า “ได้ยินว่ามีขุนนางในวังไปเยื่อนกระโຈມของแม่ทัพโก้ว หรือจะยุงแม่ทัพโก้วสำเร็จ แล้วให้เขามาต่อกรกับท่านมหาเสนาบดี?”

“อันใดนะ?” ซือหม่าเยว่ตกตะลึงอย่างแท้จริง แผ่นหลังมีเหงื่อเย็นซึมส่องเด่นน้อยไปเป็นพวกเดียวกับโก้วซีตั้งแต่เมื่อใด? เขาวางตัวสายลับไว้ในลั่วหยางมากมายถึงเพียงนั้น เหตุใดจึงไม่มีข่าวคราว หากเรื่องราวเป็นจริงดังว่า สิ่งที่เขา

กำลังเผชิญไม่ใช่แม่ทัพคนสนิทที่เรียกขานกันเป็นพี่น้องได้อีกแล้ว แต่เป็นศัตรูที่ต้องเข่นฆ่ากันจนตายไปข้างหนึ่ง!

“รีบส่งคนไปลี้ภัยหา ขอรตรวจสอบสถานการณ์ในวังหลวง!” ชื่อหมาเยร์พูดเสียงดังด้วยสีหน้าแข็งกระด้าง

ตอนนี้ยังไม่อาจสังหารยุวกษัตริย์ได้ ขอเพียงโอรสสวรรค์อยู่ในกำมือ หากคนใกล้ตัวคิดคด ก็ไม่อาจกระทำได้อย่างโจ่งแจ้ง หากใจเหี้ยมลงมือสังหารฮ่องเต้น้อย เกรงว่าคงมีคนเสนอหน้าออกมาอ้างเหตุกำจัดขุนนางชั่วเพื่อต่อกรกับตน เรื่องที่ร้ายแรงกว่านั้นก็คือ เขาเพิ่งจัดการญาติร่วมสกุล แล้วจะสามารถหาคนที่เหมาะสมมารับตำแหน่งฮ่องเต้แทนได้อย่างไร?

เขาต้องจัดการเรื่องในวังให้มั่นคงก่อน ทำให้โอรสสวรรค์ผู้อยู่ไม่สุขสงบลง! ส่วนโกวซี... หนัยนตาของชื่อหมาเยร์ฉายแววเหี้ยมโหด “จะสังหารคนสนิทด้วยเรื่องส่วนตัวของตนได้อย่างไร? โกวเต้าเจียงโองหังยิ่งนัก! เรื่องนี้ให้ปิดตกลั้งการออกไปให้เขารีบไปยังชิงโจว!”

หากโกวซียังไม่รู้จักหยุด เขาก็จะไม่สนใจไมตรีในอดีตอีก!

“ฝ่าบาท เรื่องในสตรีตูเป็นที่เลื่องลือกันไปทั่ว หากยังไม่รีบจัดการ เกรงว่าจะมีภัยมาถึงลี้ภัย...” หวังเหยียนพูดในม่น้ำเสียงเบาด้วยใบหน้าวิตกกังวล

อันที่จริงเขาลี้ภัยกลับไปอยู่บ้านหลายวันแล้ว ตั้งแต่ชื่อหมาเยร์คิดถอดหวังตนออกจากการเป็นผู้ว่าการมณฑลชิงโจว แล้วให้ไปรับตำแหน่งผู้ว่าการมณฑลหยางโจวแทน จึงจอกเฒ่าอย่างหวังเหยียนก็ฉุกคิดขึ้นได้ เห็นได้ชัดว่าชื่อหมาเยร์กับโกวซีกำลังกระทบกระทั่งกัน คนที่อยู่ตรงกลางอย่างตนจึงโดนผลกระทบไปด้วย พอติดกับที่หวังตนเองก็ไม่สนใจอยากไปชิงโจว เขาคิดเลียนแบบหวังต้าอยากไปเป็นผู้ช่วยชื่อหมาเยร์ที่เจียงตง หวังเหยียนจึงผลักรือตามน้ำ แต่งตั้งให้เขาไปรับหน้าที่เป็นผู้ว่าการมณฑลหยางโจว นับว่าเป็นการให้หน้าทั้งสองฝ่าย

ผู้ใดจะคิดว่าถอยให้ขนาดนี้แล้ว เพลิงระหว่างทั้งสองกลับไม่ดับมอดหลายวันนี้ ทายาทของชื่อหมาเยร์เข้าพำนักในวังหลวง องค์กรกษัตริย์ทั้งหมดในวังถูกเปลี่ยนเป็นทหารของแคว้นชื่อหมาเยร์ วังหลวงเกิดความโกลาหลในชั่วพริบตา ใครเลยจะกล้าเป็นพวกเดียวกับโอรสสวรรค์?

ส่วนตัวหวังเหียนเองก็ได้รับคำสั่งจากซือหม่าเยวี่ให้มา 'โหม่นน้ำ' ช่องเต๋นน้อย เรื่องนี้หวังเหียนไม่อยากยุ่ง แต่ในฐานะที่เป็นตัวแทนในวังของซือหม่าเยวี่ อย่างไม่รู้ก็ต้องมาเตือนอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

ยุวกษัตริย์นั่งอยู่บนบัลลังก์ เปลือกเนตรหลุบลง พลังกล่าวเสียงเบา “ท่านอัครเสนาบดีคิดมากไปแล้ว เรื่องระหว่างท่านมหาเสนาบดีและท่านแม่ทัพโก้วเกรงว่าจะเป็นเรื่องเข้าใจผิด แม่ทัพโก้วสั่งหารช่องเต๋นจอมปลอม และปราบปรามโจรภฏ มีความดีความชอบยิ่งใหญ่ ขุนนางสำคัญเช่นนี้ ให้เหียนโจวกู้ใช้ว่า จะไม่ได้ ไม่แน่ว่าอาจมีคนถ้อยกำลั้ววางแผนสร้างความบาดหมาง”

หวังเหียนขมวดคิ้ว ความหมายของคำพูดนั้น กลับบอกให้ซือหม่าเยวี่ ยอมถอยหลังหนึ่งก้าว ปล่อยมือจากเหียนโจวและสั่งหารพวกฟานเทา เพื่อลด อารมณ์รุนแรงของโก้วซี นี่ใช่การไกลเกลี่ยเสียทีไหน เห็นได้ชัดว่าเป็นการยั่วโมโห ทั้งสองฝ่ายต่างหาก! แต่พระพักตร์ของช่องเต๋นกลับเหมือนไม่มีแผนการใดๆ ช่อน้อย ในทางตรงกันข้ามกลับเสียงอ่อนราวกับกำลังขอร้องเพื่อทุกฝ่าย ตั้ง เด็กน้อยไร้เดียงสาที่เกรงกลัวไปทุกสิ่ง เพียงขอให้ทุกอย่างสงบ

นี่เป็นความจริงใจของเขาหรือไม่? หวังเหียนก็มองไม่ออก จึงทำได้เพียง ถอนหายใจเบาๆ “ผู้ที่ฝ่าบาทสามารถไว้วางใจได้ในยามนี้คือท่านมหาเสนาบดี หากฝ่าบาทมีใจกล้าเอียง เกรงว่าจะทำให้ท่านมหาเสนาบดีผิดหวัง...”

ความหมายของคำพูดนี้ตรงไปตรงมา ไม่ต้องกลัวช่องเต๋นน้อยจะไม่เข้าใจ หากแต่คนบนบัลลังก์กลับเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวว่า “ในราชสำนัก ยังเหลือแม่ทัพเลื่องชื่ออย่างโก้วซีอีกหรือ”

หวังเหียนเข้าใจโดยพลัน เขาเงยหน้ามองโอรสสวรรค์ผู้มีสีหน้าว่านอน สอนง่าย ความหมายของคำพูดนั้นชัดเจนยิ่ง! เขาอาจถูกซือหม่าเยวี่ควบคุม แต่ ถ้าซือหม่าเยวี่แตกหักกับโก้วซี ยังจะรักษาได้หล้าไว้ได้หรือ? ตอนนี้อยู่ยุคสมัย ของจักรพรรดิไท่คังหรือหยวนคังอีกต่อไป สมัยนั้นต่อให้สั่งหารแม่ทัพใหญ่สักคน หรือสองคนยอมไม่ใช่เรื่องใหญ่ เนื่องจากยังมีผู้ที่สามารถปกป้องลี้ภัยมาได้

ส่วนตอนนี้เล่า? เกิดเหตุจลาจลมานานกว่าสิบปี จอมทัพมากความสามารถล้วนล้มตายสิ้น สงครามเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง หากไม่มีจอมทัพที่ ยอดเยี่ยมยิ่งกว่าหานชินหรือไป๋ฉืออย่างโก้วซี ซือหม่าเยวี่จะสามารถปราบปราม

ฮ่องเต้กำมะลอ ล้างบางกองทัพกบฏได้หรือ? ด้านนอกเต็มไปด้วยเสื้อสิงห์ ใช้เวลามากข้ามแม่น้ำแล้วเรือสะพานเสียที่ไหน!

แต่คำตรัสเช่นนี้ ไม่เข้าใจคำพูดที่ตนชมเชยเมื่อครู่เลยหรือ?

หวังเหยียนมองดูร่างกายผ่ายผอมบนบัลลังก์กับใบหน้าที่ซีดซีมของฮ่องเต้ น้อย พลันรู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมา ชื่อหมาเยร์ส่งลั้วว่าโอรสสวรรค์ส่งทูตไปยุยง โกวซีให้ผิดใจกับเขา ผู้ใดจะคิดว่าหาหลักฐานอย่างไรก็ไม่พบ หากแผนการนี้เป็นฝีมือของฮ่องเต้บ่อยจริง ผู้ที่คิดอุบายนี้ขึ้นมาจะมีบุญาระดับใด?

ชื่อหมาเยร์สังหารโอรสสวรรค์ได้หรือ? อย่างน้อยก็ยังไม่อาจกระทำในตอนนี้! ยิ่งโกวซีไม่พอใจเขามากเท่าใด ก็จะยิ่งประณามที่เขายึดกุมอำนาจไว้ แต่เพียงผู้เดียว และยิ่งไม่อาจกระทำการใดได้สะดวก ทันทที่ชื่อหมาเยร์ลงมือกับโอรสสวรรค์ คนรอบข้างย่อมสามารถขงกำจัดขุนนางชั่วได้ทันที โกวซีนำทหารได้ แล้วหวังจวินแห่งโยวโจวจะทำได้หรือไม่หรือ? เหลียงจือซีแห่งบึงโจวเล่า? หากสูญเสียหุ่นเชิดตัวนี้ ชื่อหมาเยร์ต่างหากที่จะหมดทางรอดโดยไม่มีหนทางแก้ไขได้อีก!

ดังนั้นเขาจึงทำได้เพียงควบคุมโอรสสวรรค์ผู้อยู่ไม่เป็นสุขนี้อย่างเข้มงวด และพยายามกำจัดภัยแฝงเร้นอย่างสุดความสามารถ ยิ่งโกวซีสร้างเรื่องมากเท่าใด โอรสสวรรค์ก็กลับยิ่งปลอดภัย! เช่นนั้นการยูแยงให้มีมิตรภาพของโกวซีและชื่อหมาเยร์แตกหัก โยจะไม่ใช่ว่าเรื่องที่มีแต่ได้กับได้?

สิ่งที่ฮ่องเต้ผู้นี้กำลังเผชิญ ไม่มีผู้ใดเข้าใจแจ่มแจ้งไปกว่าหวังเหยียนอีกแล้ว ไม่มีคนสนิทที่ไว้ใจได้ ไม่มีขุนนางที่จงรักภักดี ไม่มีกระตั้งราชินิกุลข้างกาย จะหาผู้ใดมาวางกลอุบายให้? หากเขาดำริแผนการนี้ด้วยตัวคนเดียว ความคิดความอ่านย่อมไม่ด้อยไปกว่าขุนนางอาวุโสมากอายุเช่นพวกตนแล้ว โอรสสวรรค์ผู้มากอุบายเช่นนี้ หากเกิดเร็วกว่านี้สักสามปีห้าปี ใต้หล้ามีหรือจะวุ่นวาย นำเสียดาย สายเกินไปเสียแล้ว

หวังเหยียนเก็บงำสีหน้า พลังถอนหายใจเบาๆ “ฝ่าบาทตรัสได้ถูกต้องยิ่งเพียงหวังให้ทั้งสองทั้งความบาดหมางแต่เก่าก่อน”

หวังเหยียนไม่คิดจะใส่ใจอีก ไม่ว่าจะนี้เป็นแผนการของฮ่องเต้ผู้น้อยหรือไม่ ชื่อหมาเยร์กับโกวซีก็ขัดแย้งกันจนถึงขั้นนี้แล้ว เขาจึงไม่สนใจถามให้มากความอีก

การรู้จักรักษาตัวรอดคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ อย่างไรก็ตามหวังเจ๊งก็ปกครองจิตใจ ส่วนหวังตุนออกไปรับตำแหน่งผู้ว่าการมณฑลที่หยางโจว แผนการสามรังกระจายเจ้าเล่ห์¹ ของตนนั้นสำเร็จเรียบร้อย ต่อให้ในวังจะโกลาหลจนไม่อาจสลัดหลุด สกูลหวังแห่งหลวงหยาก็จะไม่ถูกดึงเข้าไปพัวพัน ทั้งหวังเหยียนยังเชื่อมั่นในทักษะ การเจรจาของตัวเอง ว่าตนจะได้รับความไว้วางใจจากผู้ชนะ ผู้ใดจะแพ้หรือชนะ แล้วเกี่ยวอันใดกับตนเล่า?

ครั้นเห็นท่าทางปล่อยเลยตามเลยของหวังเหยียน ช่างเต๋นน้อยก็หลุบ เปลือกตาลง ทั้งยังพยายามสะกดกลิ่นตำรหมิ่นพันในใจลงด้วย

สิบวันให้หลัง โกวซีไม่ได้ไปรับตำแหน่งที่ชิงโจว แต่ออกหนังสือระดมพล บรรยายถึงการกระทำเลวร้ายของซือหม่าเยว่จั้นลี้้น กล่าวว่าเขาหลอกหลวงเบี่ยงสูง ยึดกุมอำนาจแต่เพียงผู้เดียว จากนั้นโกวซีก็ตระเตรียมทัพใหญ่เพื่อโจมตีส่วตู

ซือหม่าเยว่ทั้งตระหนกและโกรธแค้น จึงเร่งร้อนส่งคนสนทีย่างหลิวคุน ไปขัดขวาง ยุวกษัตริย์ที่อยู่ในลั่วหยางไม่ได้ตำหนิซือหม่าเยว่ กลับรับสั่งให้อัครมหาเสนาบดีเห็นเรื่องบ้านเมืองเป็นสำคัญ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็มองออกกว่านั้น หมายถึงให้ซือหม่าเยว่คายอำนาจออกมา คนในราชสำนักไม่มีใครโง่ม ล้วนแล้วแต่รู้ดีว่าโอรสสวรรค์เริ่มไม่พอใจซือหม่าเยว่ หากอัครมหาเสนาบดีที่ปกครองหำมณฑลยอมถอยให้หนึ่งก้าว จะมีอำนาจเท่าใดที่รั่วไหลออกมา?

ผู้ที่ไม่พอใจคนเหิมเกริมเช่นซือหม่าเยว่มีมากมายนับไม่ถ้วน ส่วนผู้ที่หวั่นเกรงกลับมีมากกว่า ด้วยกลัวว่าอีกไม่นานจะถูกสังหารอย่างเหี้ยมโหด คลื่นลมผู้ต่อต้านซือหม่าเยว่จึงมีมากขึ้น โชติช่วงขึ้นพร้อมกับไฟสงคราม

ดินแดนภาคกลางเพิ่งจะสงบลงไม่ทันถึงสองเดือน ก็กลับสู่ความโกลาหลอีกครั้ง ในแดนทางเหนืออันห่างไกล จึงมีคนเกิดความคิดขึ้นมา

“โกวซีจะรบกับซือหม่าเยว่รึ?” หวังจวินมองดูสารคำสั่งอย่างนึกสนุก มุมปากเกิดรอยยิ้มเยือกเย็น “โจมตีเขาเสียบ้างก็ดี น่ากลัวคนผู้นี้คงลี้มไปแล้วว่าอำนาจในมือของตนนั้นมาจากที่ใด”

หวังจวินไม่พอใจซือหม่าเยว่ตั้งนานแล้ว ก่อนหน้านี้หากไม่ใช่เพราะตน

¹ ล่านวนจิ้น หมายถึง คนเจ้าเล่ห์สร้างทางหนีทีไล่ สถานที่หลบซ่อนหลายที่

ยึดครองเมืองเย่กับฉางอันได้ ซือหม่าเยวี่จะมีวันนี้ได้หรือ? แต่ต่อให้มีความดี ความชอบ ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องเมืองได้ แค่เรื่องจี้โจวก็ทำให้เขาเดือดดาลยิ่งแล้ว จนถึงที่สุตราชสำนักก็ไม่ยอมให้เขารับตำแหน่งผู้ตรวจการมณฑลจี้โจว ทั้งยังให้ซือหม่าเยวี่เป็นเจ้ามณฑล และแต่งตั้งอี่เหยียนแม่ทัพชาวเจี่ยเป็นผู้บัญชาการทหาร เช่นนั้น การที่เขาอุทิศสาร์ทกวาดล้างโจรภพฐรเร็วร่อนอย่างยากลำบาก กลับถูกผู้อื่นซุบมือเปิบไปเสียได้!

หากเป็นเมื่อก่อน หวังจวินอาจเคลื่อนทัพไปปราบอี่เหยียนนานแล้ว แต่ว่าแม่ทัพชาวเจี่ยผู้นั้นไม่รู้ว่าขลาดกลัวสงครามหรือพอใจตำแหน่งที่ราชสำนักมอบให้ กลับหยุดอยู่แค่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของจี้โจว ไม่แสดงเจตนาจะยึดครองหัวเมืองอื่นๆต่อ ครั้งนี้หวังจวินจึงไม่ลำบากลงมือ ดูเหมือนอี่เหยียนจะผิดใจกับเหลียงจือซีแล้วจริงๆ ไยตนต้องผลึกเขากลับไปอยู่กับฝ่ายศัตรูด้วยเล่า?

ด้วยเหตุนั้น นอกจากจัดระเบียบดินแดนในจี้โจวที่ยึดครองมาได้ สายตาของหวังจวินจึงกวัดกลับไปมองบึงโจว ขณะนี้จี้โจวกำลังสงบ ถึงเวลาเคลื่อนทัพแล้ว

แต่เปิดศึกเมื่อใดถึงจะดี? ไม่ต้องรอให้เขาเลือก โอกาสก็มาเยือน ไม่น่าเชื่อว่าซือหม่าเยวี่ยังคิดอยากขอยืมทหารจากเขานีกด้วย แต่น่าเสียดายที่ทหารของเขามีเรื่องอันรัดตัว!

“รวบรวมเสบียง เคลื่อนพลบุกบึงโจวทันที!”

ตอนที่ 262

ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์มา ทุกเมืองในบึงโจวล้วนงานยุ่ง การเก็บเกี่ยวฤดูร้อนนั้นสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด หลังเก็บเกี่ยวธัญญาหารแล้วยังต้องหว่านเมล็ดพืชของช่วงฤดูร้อน ในฤดูเพาะปลูกเช่นนี้ ทั้งชายหญิงเด็กเล็กคนแก่ล้วนต้องทำงานในที่นา รับประทานอาหารกลางวันแบบเร่งรีบ ไม่อาจจรีอได้แม้แต่หน่อย

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าทึ่งกว่าการมณฑลให้ความสำคัญที่สุดในยามนี้กลับไม่ใช่การเกษตร แต่เป็นโยวโจวที่อยู่ไม่ไกล

ตั้งแต่ทหารเขียนเป้ายเคลื่อนทัพเข้าจี้โจว สถานการณ์ก็ตั้งเครียดขึ้นมา หลังจากปราบปรามโจรภฏเร่ร่อนในดินแดนแวนแค้วนอย่างฉงซาน จงซาน และเกาหยาง เขตแดนทางเหนือของจี้โจวก็ตกอยู่ในกำมือของหวังจวิน โดยเฉพาะการรุกรานฉงซาน เพื่อบุกเบิกเส้นทางจากจี้โจวไปยังบึงโจว ขอเพียงหวังจวินต้องการ ก็สามารถสั่งให้ทหารมุ่งหน้าลงใต้ และบุกบึงโจวได้ทันที

หวังจวินจะเปิดศึกกับบึงโจวอย่างนั้นหรือ? แน่แน่นอนว่าใช่! เมื่อผู้ตรวจการมณฑลทั้งสองแตกหัก คือสงครามก็เป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น

ทั้งช่วงเวลานั้น ยังมาถึงเร็วกว่าที่คาดคิดไว้ ชาวคราวที่ชื่อหม่าเยว่กับโก่วซี้กำลังเปิดศึกส่งมาถึงจินหยางอย่างรวดเร็วราวนกเค้าแมวสายปีก

“หวังเผิงจู่จะเคลื่อนพลแล้ว” จางปิ่นเอ่ยปาก

นี่เป็นโอกาสเคลื่อนพลที่เหมาะสมที่สุด ชื่อหม่าเยว่ถูกผู้คนทรยศ คนสนิทใกล้ชิดหลีกหนีหาย อำนาจที่เคยครอบงำราชสำนักเริ่มเสื่อมถอยลงอีกขั้น หาก

บุกบึ้งใจในตอนนี่ ย่อมไม่มีผู้ใดอาจหาญทักท้วง ต่อให้ซื่อหม่าเย่ร์จัดการจลาจล
กบฏเรียบร้อย เกรงว่าก็คงไม่เหลือเรี่ยวแรงมาลงทัณฑ์สองผู้ตรวจการมณฑล
ที่ก่อศึกต่อกัน คงจะไปตามเนื้อผ้า ให้ผู้ชนะปกครองดินแดนของอีกฝ่าย

โอกาสดี ๆ เช่นนี้ หากไม่บุกบึ้งใจ หรือจะเข้าไปช่วยซื่อหม่าเย่ร์ทำศึกกับ
โก้วซี?

“หากหวังเผิงจู่บุกมาจนถึงปักโจว เกรงว่าตระกูลน้อยใหญ่จะก่อความ
วุ่นวาย” ชุนหลี่ที่อยู่ด้านข้างกล่าวเสียงต่ำ “ศึกครั้งนี้จะต้องจำกัดอยู่ในเล่เอ่ผิง
เท่านั้น!”

ชุนหลี่รับหน้าที่เป็นปลัดมณฑลปักโจวไม่ใช่ระยะเวลาสั้น ๆ แต่เพิ่งมา
สามปีถัดต่อเหลือเพียงหลังจากเริ่มประกาศใช้ระบบที่นาถุนเถียน คำสั่งแก้ไข
ระบบถุนเถียนฉบับหนึ่งก่อให้เกิดคลื่นลมไม่น้อย เฉพาะแค่ทาสหลบหนีใน
แต่ละครัวเรือนก็ไม่ต่ำกว่าหมื่น ผลลัพธ์ที่ใหญ่ที่สุดซึ่งเกิดขึ้นหลังจากแก้ไข
คำสั่งนั้นก็คือขุนนางระดับชุนหลี่ แม้นเขาถือกำเนิดในตระกูลชั้นสูง แต่ก็
เป็นขุนนางจีนชิงที่ฐานะค่อนข้างอึดอัด

ไม่ใช่ว่าตระกูลชั้นสูงทั้งหมดจะมีเรือกสวนไร่นานับไม่ถ้วน แท้จริงแล้วมี
ตระกูลไม่น้อย โดยเฉพาะสายสกุลย่อย ที่มีเพียงเกียรติยศลอย ๆ ทว่ากลับไม่มี
สินทรัพย์ สู้ไม่ได้กระทั่งตระกูลชั้นล่างที่ร่ำรวย หากไม่มีเงินทองแล้วจะเลี้ยงทาส
ได้อย่างไร ฉะนั้นเวลาที่เหล่าตระกูลร่ำรวยลักลอบกวาดต้อนผู้อพยพ พวกเขา
กลับทำได้เพียงแค่มอง โดยไม่ได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์อันใด

อย่างไรก็ตามคนที่ไม่มีเงินทองเหล่านี้ กลับเพิ่งได้รับอำนาจจากการแต่งตั้ง
ของท่านผู้ว่าการมณฑล ชุนหลี่จึงเสนอแผนการ ให้ตรวจรางวัลแก่ขุนนางที่ทำ
หน้าที่ตรวจสอบจำนวนที่ดินและจำนวนผู้เกณฑ์ทหาร เขาแจ่มแจ้งยิ่งกว่าผู้ใด
ถึงจิตใจแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นของชนชั้นต่าง ๆ ในจีนชิง ทั้งยังใช้เรื่องนี้ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพสูงสุด

เมื่อเริ่มใช้งานแผนการนี้ หลังคำสั่งถูกประกาศออกไป ก็แทบจะทำให้ผู้คน
ตาค้าง ด้านหนึ่งคือต้องการให้ขุนนางใหม่ ๆ สร้างผลงาน ส่วนอีกด้านคือการมอบ
ชีวิตให้กับชาวบ้านที่ลำบากยากไร้ ใฉินจึงจะไม่ลงตัวแล้ว แต่นี่ย่อมทำให้ตระกูล
ต่าง ๆ ไม่พอใจ ฐานะของชุนหลี่จึงเปลี่ยนแปลงไป การเข้าพวกของชุนหลี่ทำให้

จนที่ว่าการมณฑลบึงโจวกลายเป็นพวกเดียวกับเหลียงเฟิงโดยสมบูรณ์

คำพูดของซุนหลี่ทำให้จางปินพยักหน้าเล็กน้อย “หวังจวินถือกำเนิดในสกุลหวังแห่งไท่หยวน หากเอาชนะได้หลายศึก ย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในไท่หยวน ศึกครั้งนี้เจตนาของหวังเฟิงจู่คงไม่ใช่การบุกยึด แต่เป็นการกดดันมิสู้ยึดเล่อผิง แล้วค่อยโจมตีซินชิ่งกับเยียนเหมินทั้งสองเมือง ก็จะสามารถทำให้โยวโจวบึงโจวเชื่อมประสานกันได้ เมื่อเป็นดังนั้น ก็จะสามารถสร้างแรงกดดันคุกคามต่อซือโจว ผนวกกับจลาจลในไท่หยวน ซึ่งต่างยังเป็นฐานที่มั่นของนายท่าน เกรงว่าเขาคงจะพอใจมากกว่าจะบีบให้นายท่านกลับสู่ซั้งต่าง แล้วต้องเผชิญหน้ากับกองทัพซงหนุแต่เพียงผู้เดียว”

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการรบทัพจับศึกคือการตั้งเป้าหมาย โดยเฉพาะสงครามขนาดมณฑลระดับหัวเมืองเช่นนี้ หวังจวินต้องการสิ่งใด ไม่ใช่แค่เขตแดนและประชาชน แต่ยังละโมภอยากยึดครองลั่วหยาง อันที่จริงความขัดแย้งกันเองนี้ปรากฏขึ้นตั้งแต่มีผู้คนกลุ่มใหม่เข้าสู่บึงโจว

ก่อนหน้านี้บึงโจวทั้งแคว้นแค้นและมีสงคราม ประชากรส่วนใหญ่จึงอพยพย้ายหนีไปยังโยวโจว กลายเป็นแรงงานจำนวนมากให้หวังจวิน ทำให้เขาเกิดใจมักใหญ่ใฝ่สูง คิดช่วงชิงความเป็นใหญ่ แต่เมื่อบึงโจวค่อย ๆ สงบ ทั้งยังมีฉายอรหันต์ชวนอยู่เบื้องหน้า ราษฎรอพยพจึงเปลี่ยนทิศทางการหันหัน นี่ไม่ใช่เพียงแค่คนสองคน ปีหนึ่ง ๆ กลับรับผู้อพยพได้ถึงสามสี่หมื่นคน สามารถรองรับผู้คนมากมายขนาดนี้ได้อย่างไรกัน รวมถึงการแย่งชิงเมืองได้ เมืองผิงซู และกว้างซางในโยวโจว ก็ทำให้ผู้คนโยกย้ายอพยพออกไปมากขึ้น หวังจวินจะปล่อยให้เรื่องเช่นนี้ดำเนินต่อไปได้อย่างไร

ดังนั้น พอนายท่านปฏิเสธการร่วมมือ บึงโจวจึงกลายเป็นหินขวางทางที่ต้องเตะทิ้ง!

ทว่าเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ จุดหมายที่นายท่านปรารถนาคือสิ่งใด

“จากฉางซานสามารถเข้าสู่จิ่งลิ่งและเล่อผิงได้ แนวป้องกันแรกควรจัดตั้งที่ซั้งอ้าย จากนั้นก็ใช้อำเภอเล่อผิง และอำเภอจ้านเป็นกันชน ส่วนซั้งต่างและไท่หยวนก็ให้จัดทัพรอไว้ ศึกใหญ่ครั้งนี้ ช่วงแรกต้องป้องกันเป็นหลัก จากนั้นก็หลอกล่อให้ศัตรูเข้ามา รอจนข้าศึกเหน็ดเหนื่อย และย่างเท้าก้าวสู่โคลนลึก

ค่อยสั่งการให้แม่ทัพอีเหียนเคลื่อนพล โจมตีพวกมันจากด้านหลัง! คีกรั้งนี่เป็นการล่าแดงเกียรติภูมิ ทั้งยังเป็นโอกาสอันดีที่จะร่วมมือกับจี้โจวบีบคั้นโยวโจว และเหียนโจว!” จางปิงพูดคำตอบออกมาโดยไม่ลังเล

เหลียงเฟิงต้องการชัยชนะจากคีก็ใหญ่มากกว่าหวังจิววินเสียด้วยซ้ำ!

บั้งโจวเฟิงฟื้นคืนในช่วงปีสองปีนี้ แม้จะขับไล่เซ่งหนู่ได้หลายครั้งหลายหน หุ้มเทกำลังต้านทานคลื่นลม ทั้งยังยึดเมืองซินซิงและเหียนเหมินกลับมาได้ ทั้งสองเมือง แต่ที่ไม่มีผู้ใดเห็นดินแดนรกร้างหักพัง กระทั่งตระกูลใหญ่ ๆ ยังหลบลิ้นหนีหายไปจนหมดเหล่านี้อยู่ในสายตา ดังนั้นราชสำนักจึงกล้าขึ้นิวสั่งการโยกย้ายบุคลากรในบั้งโจว ส่วนพวกตระกูลชั้นสูงที่ได้รับผลกระทบจากระบบถุนเถียน ก็ไม่แน่ว่าจะไร้เจตนาก่อความวุ่นวาย

ทันทีที่ทหารโยวโจวได้ชัยชนะ ไม่จำเป็นต้องกดดันไปถึงไท่หยวนเลยด้วยซ้ำ พวกตระกูลน้อยใหญ่ย่อมเกิดความคิดแปรพักตร์ในทันที ถึงอย่างไร การให้คนในตระกูลชั้นสูงที่ถือกำเนิดและเติบโตในบั้งโจวมาปกครอง ย่อมตอบสนองความต้องการและผลประโยชน์ของชนชั้นสูงได้มากกว่า

แต่ถ้าเหลียงเฟิงชนะเล่า หากชนะทัพที่กระตั้งชื่อหมาเยว่ยังไม่กล้าจะต้องทหารม้าเกราะเหล็กที่มีกำลังถึงหนึ่งแสน? ชนชั้นสูงเหล่านั้นจะกลายเป็นสุนัขบ้านมาสยบแทบเท้าเหลียงเฟิงในทันที ชื่อหมาเยว่เองก็คงทำได้เพียงมองบั้งโจวฟื้นคืนขึ้นใหม่อีกครั้ง และต้องปฏิบัติต่อเหลียงเฟิงแบบเดียวกับหวังจิววิน หรืออาจดีกว่าเสียด้วยซ้ำ

คีกรั้งนี่ จึงจะเป็นยุทธการอันยิ่งใหญ่ที่ตัดสินความเป็นความตายของบั้งโจว!

เหลียงเฟิงมีหรือจะไม่เข้าใจความหมายของสงครามครั้งนี้ เขาผงกศีรษะเล็กน้อย เอ่ยปากถามว่า “ทหารเกณฑ์และทหารประจำณฑลตอนนี้มีจำนวนเท่าใด”

“ทหารเกณฑ์มีเกือบสี่หมื่น ทหารประจำณฑลมีสองหมื่น ยังมีทหารของซังต่างอีกสองหมื่น รวมแล้วมีกำลังพลแปดหมื่นนาย” ตัวนชินซานตอบอย่างรวดเร็ว

จำนวนทหารเกณฑ์เพิ่มขึ้นฉับพลัน ซึ่งเป็นผลลัพธ์จากระบบถุนเถียน

เพียงแต่มีกิ่งหนึ่งทีเพ็งฝีกฝนเสร็จ ยังไม่เคยเข้าสู่สมรภูมิรบ ไม่เหมาะจะส่งไปสมรภูมิสำคัญๆ ส่วนทหารประจำมณฑลก็อยู่ได้บังคับบัญชาของลิ่งหูซึ่งอยู่ฝ่ายราชสำนัก ให้ป้องกันเมืองเพียงอย่างเดียวยังเหลือเพื่อ แต่หากต้องประมือกับศัตรูก็ออกจะขาดแคลนไปหน่อย แทนหลักอยู่ที่ทหารของซ่งต่าง ซึ่งทหารเหล่านี้ประกอบด้วยเหล่ายอดฝีมือที่อี่เหยียน จางเหอ ชุนเจียวเป็นผู้ฝึกฝนมาเองกับมือ สามารถนับเป็นกองกำลังส่วนหนึ่งของจวนตระกูลเหลียงที่ขยายออกมาได้ทุกคนล้วนแล้วแต่จงรักภักดีต่อเหลียงเพิง ความสามารถในการรบก็แข็งแกร่งเป็นอย่างยิ่ง

“ส่งทหารประจำเมืองไปยังเล่อผิง ให้ลิ่งหูค่วงกับเถียนอินแยกกันนำทหารประจำมณฑลคนละหนึ่งหมื่น และทหารเกณฑ์อีกหนึ่งหมื่นไปเสริมแนวป้องกันส่วนทหารที่เหลือให้อารักขาซ่งต่างและไ่หยวนสองดินแดน ป้องกันชงหนูลอบโจมตี” เหลียงเพิงออกคำสั่ง

แค่รับมือโยวโจวอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ยังต้องป้องกันชงหนุแคว้นอันลอบโจมตีจากด้านหลังไปพร้อมๆ กันอีกด้วย แต่ระบบป้องกันกำแพงเมืองของซ่งต่างถูกเสริมให้มั่นคงแข็งแรงมาตลอดระยะเวลาสองปี ไม่ใช่สถานที่ซึ่งผู้อื่นจะมาตีแตกได้มานานแล้ว

นี่เป็นทหารหาญมากฝีมือสี่หมื่น หวังจวินจะส่งทหารเท่าใดมาโจมตีบึงโจวกัน

เหลียงเพิงกำหมัดแน่น “ศึกครั้งนี้ไม่อาจพ่าย ถึงเวลาทดสอบกองทัพแนวหน้าของบึงโจวแล้ว!”

ฝ่ายหนึ่งตระเตรียมการ อีกฝ่ายกรีธาทัพอย่างอีกทีก็กรีกโครม เคลื่อนกองกำลังเลียบเทือกเขาไ่ทางดูจหินโม่ ครึ่งเดือนให้หลัง ทหารแปดหมื่นนายก็เข้าทำนุกันในเมืองจางซาน ผ่านช่องแคบจิงสิง แล้วเข้าสู่อาณาเขตบึงโจว

ทุกเส้นทางภูเขาล้วนมีทางเข้าออกสองทาง หวังจวินยึดจางซานได้ ย่อมได้ครอบครองทางเขาเส้นทางจิงสิง เพียงแต่ทางออกคงยังอยู่ในมือของทหารบึงโจว

หวังซางแม่ทัพกองทหารรักษาดินแดนเป็นผู้นำทัพในครั้งนี้ เดิมนี้กว่าจะต้องทำศึกระหว่างทาง ถึงกับเตรียมการไว้หลายอย่างล่วงหน้า ไม่คิดว่าจะ

ไม่เจอข้าศึกแม้แต่ครึ่งคน

“ดูเหมือนบึงโจวจะเกรงกลัวแสนยานุภาพของทหารเรา” ไกล่จะถึงด่านปากทาง เขาหลบครောพลงเอย

การบุกโจมตีบึงโจวในครั้งนี้ ท่านผู้ตรวจการมณฑลห่มสุดตัว ไม่เพียงส่งทหารเมืองจีโจวมากกว่ครึ่ง ทั้งยังดึงตัวยอดฝีมือมาจากจีโจวสามหมื่น กำลังพลมากมายขนาดนี้ เมื่อรวมกับกำลังพลเรือนของฟานหยางแล้ว หากผู้คนภายนอกเรียกขานว่ากองทัพลิบหมื่นยังนับเป็นจำนวนขั้นต่ำเสียด้วยซ้ำ ในอดีตกำลังพลเพียงแค่ครึ่งเดียวก็สามารถกวาดล้างเมืองเย่ ตีฉางอันแตกได้แล้ว เมืองเล็ก ๆ อย่างเล่อผิงจะนับเป็นอันใดได้

“ออกคำสั่งลงไป เริ่มโจมตีจากซ่งอ้าย ตัวนซื่อจื่อ¹ เกรงว่าคราวนี้ทัพของท่านต้องเป็นกองหน้าแล้ว” หวังซางหัวเราะกับบุรุษชาวเซียนเป่ย์ในชุดเกราะแววาว

ตัวนจี้ลู่เจี๋ยนผู้นี้เป็นบุตรชายของตัวนอู่อู่เจินบุตรเขยราชาตุ๊กของหวังจวิน ทั้งยังเป็นแม่ทัพแกร่งแห่งทัพเซียนเป่ย์ ครั้งนี้ทหารเกราะโลหะของเซียนเป่ย์นำทัพโดยเขาและน้องชายนามตัวนเหวินยาง เห็นได้ชัดว่าหวังจวินให้ความสำคัญกับจี้บึงโจวเป็นอันมาก

ตัวนจี้ลู่เจี๋ยนมองดูกำแพงที่ไม่นับว่าใหญ่โตนักแล้วพยักหน้า “ท่านแม่ทัพโปรดวางใจ เมืองนี้มีขนาดเพียงหนึ่งฝ่ามือ ย่อมตียึดได้ไม่ต่างจากพลิกฝ่ามือ”

แท้จริงแล้วตัวนจี้ลู่เจี๋ยนไม่ได้เห็นบึงโจวอยู่ในสายตาสักเท่าใดนัก ในอดีตเมืองเย่ออันแอ สามารถตีแตกภายในหนึ่งวัน จากนั้นก็ยึดครองฉางอันได้ภายในสามวันห้าวันเท่านั้น เซียนเป่ย์บุกทะลุไปทั่วแคว้นจินยังไม่เคยพบคู่ปรับ ก่อนหน้านั้นบุกยึดเมืองไต้ไม่สำเร็จ ทำให้เขายิ่งอับยศดลฐู ทั้งยังได้รับรู้ถึงฝีมือและความสามารถในการรบอันแข็งแกร่งของกลุ่มหัวป่า หากอนุমানตามนั้น ตอนที่ยิงโจวเอาชนะเซียนเป่ย์ฝ่ายป๋ายและขับไล่ซงหนุแคว้นฮั่นจนล่าถอย เป็นไปได้ว่าเพราะมีชาวเซียนเป่ย์คอยช่วยเหลือ ทหารพวกนี้จะแข็งแกร่งกว่าทหารจินสักเท่าไรกัน

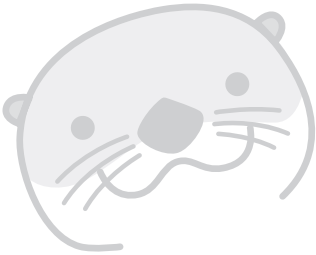
¹ ทายาทสายตรงผู้ที่จะสืบทอดบรรดาศักดิ์ของอ่อง อาจแปลว่า รัฐทายาท

การทอดทิ้งจิ้งสิงเช่นนี้ เป็นหลักฐานอย่างดีว่าต่อหน้าทัพใหญ่ของเซียนเปียว กระทั่งอารักขาเส้นทางพวกเขาก็ไม่ทำแล้ว เรียกว่าสูญเสียขวัญและกำลังใจไปจนหมด!

ต่อให้ดูเบาอยู่ในใจ ตัวนัจู่เจวียนกลับไม่เคยหละหลวมเรื่องการนำทัพ ยังคงรอให้ทหารเดินทางมาจนครบแล้วถึงออกจากเส้นทาง หลังจากตั้งค่ายพักผ่อน ก็สั่งการให้แม่ทัพคนสนิทตัวนมั่วเพยนำคนสองหมื่นรุดไปยังจิ้นอ้าย

ซึ่งอ้ายเป็นอีกกำแพงเมืองที่อยู่ข้างจิ้งสิง ไม่ต่างจากด่านหูกวนของซ่งต่าง สามารถใช้ตั้งเป็นฐานทัพได้ ทว่าผิดจากที่คาด กำแพงเมืองนี้ไม่ได้ปิดสนิท ได้กำแพงเมืองกลับมีกระบวนทัพทหารปักหลักอยู่ ทหารของบั้งโจวเหล่านี้เหตุใดจึงไม่เหมือนกับผู้อื่นที่หุดหัวอยู่แต่ในกำแพงเมืองเล่า? ออกมาตั้งค่ายอยู่นอกกำแพงหรือคิดจะปะทะกับพวกตน?

มุ่ปากเกิดรอยยิ้มหยันพาดผ่าน ตัวนมั่วเพยนโบกมือพลางเอ่ยเสียงเย็น “ตั้งกระบวนทัพ โจมตีค่ายทัพพวกนั้นให้จงได้!”

กตลอป